



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **stěžovatele: O. N.**, zastoupen JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem, se sídlem Mansfeldova 792/3, Praha 9, a **dalšího účastníka: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2003, č. j. 26 Ca 160/2002 - 13,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 12. 8. 2002, byla zamítnuta žádost stěžovatele o úpravu důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že příplatek k důchodu, který podle rozhodnutí ze dne 17. 2. 1992 činil za 125 měsíců 2105 Kč, činí správně za 208 měsíců částku 3350 Kč. Vzhledem k ustanovení § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., podle kterého se příplatek vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřesahuje 3800 Kč měsíčně, byl omezen na výši 1899 Kč, takže nově prokázaná doba neoprávněného věznění nemůže ovlivnit výši tohoto příplatku. Pro informaci stěžovatele pak žalovaná uvedla, že jednorázový přírůstek k důchodu podle nařízení vlády č. 51/1994 Sb. byl přiznán ve výši 32 136 Kč, správně však náležel ve výši 298 906 Kč. Vzhledem k tříleté prekluzivní lhůtě uvedené v § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o

důchodovém pojištění, nelze nevyplacenou část jednorázového přídatku k důchodu již vyplátit.

Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 8. 2003, č. j. 26 Ca 160/2002 - 13, tak, že žalobu zamítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud uvedl, že stěžovateli byl přiznán starobní důchod od 1. 7. 1990, takže se jedná o starobní důchod přiznaný před 1. 1. 1996. Proto stěžovateli náleží příplatek ke starobnímu důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb., pouze ve výši, v níž mu náležel ke dni 31. 12. 1995, neboť toto platné maximum 3800 Kč se podle přechodného ustanovení § 70 zákona č. 155/1995 Sb. vztahuje na všechny druhy důchodů, které byly přiznány podle předchozích předpisů. Dále bylo poukázáno na ustanovení § 24 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, podle něhož nejvyšší výměra starobního důchodu včetně zvýšení za dobu dalšího zaměstnání po vzniku nároku na tento důchod činí 3800 Kč měsíčně. Protože stěžovateli byl starobní důchod přiznán od 1. 7. 1990, musí se podle názoru městského soudu vycházet ze zákona platného v době přiznání starobního důchodu, a tím byl zákon č. 100/1988 Sb.

Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť má za to, že ve věci došlo k nesprávnému právnímu posouzení. V kasační stížnosti se stěžovatel především zabývá otázkou jednorázového přídatku podle nařízení vlády č. 51/1994 Sb. a má za to, že pokud mu podle pravomocných rehabilitačních rozhodnutí náleží tento přídatek ve výši 298 906 Kč, měla by žalovaná změnit své rozhodnutí z 3. 7. 1994, kterým mu přiznala jednorázový přídatek pouze v částce 32 136 Kč.

V další části kasační stížnosti stěžovatel vychází z toho, že jestliže požádal o přepočítání přídatku k důchodu po své úplné rehabilitaci, tedy po 12. 2. 2001, měla žalovaná postupovat podle platných předpisů v té době, a nikoliv podle předpisů platných v době přiznání důchodu, tedy k 1. 7. 1990. Uvádí, že ustanovení zákona č. 119/1990 Sb. nikde neříká, že by příplatek měl být vyměřován podle předpisů platných ke dni přiznání důchodu. Podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. se příplatek k důchodu vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru starobního důchodu stanovenou zvláštním předpisem, přičemž v den, kdy došlo k jeho úplné rehabilitaci, tj. 12. 2. 2001, ani později, žádný zvláštní předpis nevymezoval nejvyšší výměru starobního důchodu. Podle stěžovatele není tedy žádný důvod, proč by žádost o příplatek měla být odmítána na základě zrušených právních předpisů. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl zrušen jak rozsudek městského soudu, tak rozhodnutí žalované a věc vrácena žalované k novému projednání.

V dodatku ke kasační stížnosti z 27. 1. 2005 stěžovatel doplnil kasační stížnost tak, že namítl rovněž nesrozumitelnost napadeného rozsudku, přičemž v podrobnostech odkázal na zdůvodnění v přiloženém rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 16 Cad 209/2004 ze dne 10. 1. 2005 v obdobné věci F. Š. proti stejné žalované.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud rozhodl ve věci zcela správně, a navrhla proto, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta. Dodala, že věc nelze vrátit žalované k dalšímu řízení, jak stěžovatel navrhuje, nýbrž jen městskému soudu, shledá-li Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti. V souzené věci stěžovatel uplatnil kasační důvod k obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a nikterak nezpochybnil provedená skutková zjištění. Pokud stěžovatel v dodatku kasační stížnosti z 27. 1. 2005 namítl nesrozumitelnost napadeného rozsudku s odkazem na zdůvodnění uvedené v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 1. 2005, sp. zn. 16 Cad 209/2004 (tím tedy uplatnil důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), především nutno uvést, že tento důvod byl uplatněn po lhůtě a navíc není zřejmé, jak by bylo možno z rozsudku Krajského soudu v Plzni v jiné věci dovodit nesrozumitelnost rozsudku Městského soudu v Praze v této věci.

Z obsahu správního spisu žalované vyplývá, že podáním z 2. 5. 2002 se stěžovatel prostřednictvím svého advokáta obrátil na žalovanou s tím, že při stanovení příplatku k důchodu rozhodnutím ze dne 17. 2. 1992 nemohla být vzata v úvahu rozhodnutí o úplné rehabilitaci z 8. 4. 1992 a 12. 2. 2001, požádal proto, aby mu byl přiznán příplatek k důchodu i za zbývajících 82 měsíců neoprávněného věznění, a to zpětně od 1. 7. 1990. Stěžovatel tedy nežádal o poskytnutí jednorázového přídavku podle nařízení vlády č. 51/1994 Sb. a žalovaná o něm v rozhodnutí z 12. 8. 2002 nerozhodovala, pouze v odůvodnění uvedeného rozhodnutí stěžovateli pro informaci sdělila, že nevyplacenou část jednorázového přídavku k důchodu již vzhledem k tříleté prekluzivní lhůtě nelze vyplatit. V žalobě proti rozhodnutí žalované z 12. 8. 2002 se pak stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pouze potud, pokud mu nebyl vyplacen příslušný doplatek příplatku k důchodu a nebyl mu přiznán příplatek k důchodu do budoucna. Městský soud v Praze pouze o tomto příplatku k důchodu rozhodoval, takže pokud se stěžovatel domáhá doplacení jednorázového přídavku k důchodu, kasační stížnost směřuje proti něčemu, co nebylo předmětem rozhodování správního orgánu ani městského soudu, takže v této části je kasační stížnost zcela nedůvodná.

Příplatek ke starobnímu důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. byl v minulosti stěžovateli přiznán rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 1992 za dobu neoprávněné vazby a výkonu trestu do výše maximální výměry starobního důchodu tehdy platné, tj. do částky 3800 Kč. V případě stěžovatele bylo dodatečně prokázáno, že byl neoprávněně vězněn delší dobu, než za kterou byla stanovena původní výše příplatku k důchodu. Žalovaná (stejně jako městský soud) vyšla z toho, že tato nově prokázaná doba nijak neovlivňuje výši původního příplatku, když ve smyslu § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. se příplatek k důchodu vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru starobního důchodu stanovenou zvláštním předpisem. Tímto zvláštním předpisem je zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, podle jehož ustanovení § 24 odst. 4 činila nejvyšší výměra starobního důchodu včetně zvýšení za dobu dalšího zaměstnání po vzniku nároku na tento důchod částku 3800 Kč měsíčně. Přestože by nová výše příplatku odpovídala částce 3350 Kč na místo původní částky 2105 Kč, lze souhlasit s tím, že tato nová skutečnost nemá vliv na původní rozhodnutí žalované z roku 1992 o omezení výše příplatku na 1890 Kč měsíčně tak, aby se starobním důchodem 1901 Kč měsíčně činil starobní důchod maximálně 3800 Kč měsíčně.

Se stěžovatelem lze sice souhlasit v tom, že § 24 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb. byl zrušen § 109 bodem 1 zákona č. 155/1995 Sb., podle § 70 uvedeného zákona se však důchody starobní, invalidní, částečné invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. 1. 1996 považují za starobní, plné invalidní, částečné invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí důchody podle tohoto zákona, a to ve výši, v níž náležely ke dni 31. 12. 1995 včetně zvýšení důchodu o pevnou částku dle zvláštních zákonů. Stěžovateli byl starobní důchod přiznán

před 1. 1. 1996, lze proto souhlasit s městským soudem, že mu náleží příplatek ke starobnímu důchodu podle § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. pouze ve výši, v níž mu náležel k 31. 12. 1995, neboť omezení výše příplatku spolu se starobním důchodem na částku 3800 Kč se podle § 70 zákona č. 155/1995 Sb. vztahuje i na starobní důchod přiznaný podle předchozích předpisů. Závěrem lze pouze podotknout, že pokud by k úplné rehabilitaci stěžovatele došlo již před původním rozhodnutím žalované o příplatku k důchodu z roku 1992, nebylo by pochyb o tom, že i za této situace nemohla výše přiznaného příplatku spolu se starobním důchodem stěžovatele přesáhnout částku 3800 Kč.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; žalovaná byť byla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů nemá, neboť tak výslovně stanoví § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu